

Drazí přátelé,

mám za sebou tolik Zážiteků, že nevím, u kterého začít. Tak co to tentokrát vzít třeba od nejnovějších po nejstarší?

Zítřka nám začínají velikonoční prázdniny, a tak jsme na dnešek pro děti přichystali s učiteli speciální předvelikonoční program. Mladší děti závodily v nejrůznějších disciplínách (vodní závod se slámkami, skákání v pytlích, běh s kamínkem na lžici) a u Magdy zdobily papírová velikonoční vajíčka. (V jednom z odpoledních výtvarných kroužků zdobily taky vařená vajíčka, ty ale dlouho nevydržely – brzy jim totiž skončily v žaludku :)). Starším dětem jsme pustili film o tom, jak to bylo o Velikonocích s Ježíšem...nečekala jsem, že to pro ně bude tak silný zážitek – téměř všem ke konci po tvářích stékaly slzy...

Po obědě je čekalo největší překvapení – pro každého jsme měly deku. Ale o tom od začátku: Díky štědrým sponzorům na koncertě, který pro naše děti uspořádala moje kamarádka Eliška se svou skupinou, a díky jedné velkorysé rodince se vybralo tolik peněz, že jsme s Magdou mohly uvažovat o dárku pro každé dítě. Rozhodly jsme se koupit jim deky, přišlo nám to nejužitečnější hlavně proto, že některé z nich nemají na spaní ani matraci (natož postel) a už se blíží

zima. I přes to, že peněz bylo skutečně hodně, bylo málo pravděpodobné, že se nám za ně podaří koupit deky pro všech 230 dětí, ale Pán se postaral – Když jsme v jednom z obchodů řekly, že potřebujeme přes 200 dek, začal se postupně celý personál kolem nás sbíhat a byli strašně zvědaví, proč jich kupujeme tolik. Když se to po víc jak hodině dostalo k hlavní vedoucí, byla z toho tak nadšená, že se vydala do skladu, aby nám mohla dát všechno, co mají, a ještě k tomu většinu dek s víc jak 50% slevou! A tak jsme nakonec skutečně mohly obdarovat děti všechny!

Pak je tu další zážitek, který prosvětлил můj pohled na Afriku (a především na lidi žijící ve slamovém městečku Finetown, z něhož pochází naše děti). Obvykle se především dozvídáme, co se tam děje za zlo, o tom dobrém se už tolik nemluví, my jsme však měly možnost do něčeho skutečně Dobrého nahlédnout. Byly jsme pozvány na setkání lidí, kteří od roku 2009 budují „projekt“ na pomoc starým nemohoucím lidem a lidem se zdravotním postižením. Jeho členy je zatím asi 14 dobrovolníků (obyvatelé městečka Finetown), kteří chodí do „domácností“ potřebných lidí a snaží se jim poskytnout nejnutnější péči. To všechno dělají z vlastních „zdrojů,“ protože zatím nemají žádné stálé sponzory. Na setkání však přijeli žáci tří středních škol, kteří dovezli oblečení, hygienické potřeby a nějaké jídlo, a pak ve skupinkách chodili se svými dary na návštěvu k těmto lidem. My s Magdou jsme se těchto návštěv ten den bohužel zúčastnit nemohly, ale domluvily jsme se s paní zakladatelkou, že za ní přijdeme znovu, abychom se o jejím projektu dozvěděly něco víc a hlavně bychom ho nějakým způsobem rády podpořily. Dotklo se mě, jak ti, kteří sami mají málo, dávají. Málokdo skutečně dokáže

dát ze svého nedostatku. (Podle čeho ale vlastně hodnotíme, jestli máme dostatek nebo nedostatek?) To mně také připomnělo jeden zážitek z ranního nástupu ve škole. Paní učitelka se na děti zlobila, že si neváží dostatečně jídla (některé nechtějí snídat kukuřičnou kaši) a za příklad strádání jim dávala hladovějící děti v Somálsku...

Velkou radost jsem měla ze setkání s učitelem, který před půl rokem „zmizel“ ze školy a celou tu dobu jsme ho nepotkaly, jen jsme o něm sem tam zaslechly ne zrovna radostné zprávy. Tuto neděli se najednou objevil v kostele, do kterého s Magdou chodíváme. Je to farnost, v níž kdysi začalo jeho poznávání života ve společenství křesťanů, a on chtěl znovu vidět své staré přátele. Situace, ve které se nachází, je asi velmi komplikovaná, ale naděje umírá poslední..

Vaše Anežka